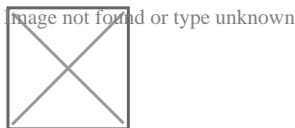

Οι παρεμβάσεις στο Ρυθμιστικό Σχέδιο της Αθήνας τη δεκαετία του '90 (Γεώργιος Μ. Σαρηγιάννης, Ομότιμος Καθηγητής Ε.Μ.Πολυτεχνείου)

[/ Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=168305>]

Στην συνέχεια, εκπονήθηκαν σχέδια για περιοχές του Λεκανοπεδίου από την αρμόδια Υπηρεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ, όπως για τον Ελαιώνα, την οδό Πειραιώς, τα Μεσόγεια, την Λαυρεωτική και αλλού, έγιναν και 2-3 Συνέδρια οργανωμένα από το ΥΠΕΧΩΔΕ («Αθήνα-Αττική, στρατηγικός σχεδιασμός για μια βιώσιμη ανάπτυξη» 1996), εκδόθηκαν πολυτελή τεύχη όπως το «Αττική SOS», και το πανηγυρικό της δεκαετίας του Οργανισμού Ρυθμιστικού Σχεδίου Αθήνας το 1996 επίσης, αλλά όπως ήταν φυσικό, επρόκειτο για «ασκήσεις επί χάρτου» με μοναδική εξαίρεση την προσπάθεια του Οργανισμού Ενοποίησης Αρχαιολογικών χώρων όπου ο επικεφαλής του Γιάννης Καλαντίδης έκανε ό,τι μπορούσε και πράγματι στα ελληνικά μέτρα είχε σημαντικό αποτέλεσμα.

Η επόμενη φάση παρέμβασης στο πολεοδομικό σχέδιο της Αθήνας έγινε χωρίς έκδοση νέου Ρυθμιστικού Σχεδίου: με το πρόσχημα της «εθνικής σημασίας» των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, με την επίκληση του «εθνικού» θέματος της Ολυμπιάδας, μπορούσαν να παρέμβουν στον χώρο του Λεκανοπεδίου με τρόπο και σε περιοχές που δεν θα τολμούσαν ούτε να το σκεφθούν πριν την Ολυμπιάδα. Η λαίλαπα της Ολυμπιάδας, μας άφησε, πέρα από το δημόσιο χρέος, κτηνώδεις παρεμβάσεις που αμέσως πέρασαν στο ιδιωτικό μεγάλο κεφάλαιο: το «the Athens Mall» στον σταθμό «Νερατζιώτισσα» των ΗΣΑΠ και του προαστιακού, δύο βήματα από την Λ. Κηφισίας, το γιγάντιο κτήριο του πινγκ-πόνγκ δίπλα στην Ομορφοκκλησιά (γίνεται Mall), το Κέντρο Τύπου στην Λ. Κηφισίας (CBS κ.α.) που έγιναν δεύτερο Mall του ίδιου επιχειρηματία και άλλες παρόμοιες χρήσεις, η παραλία του Αγίου Κοσμά που μετατράπηκε σε γιγάντιο χώρο ελλιμενισμού τουριστικών ή ιδιωτικών σκαφών με όλα τα συμπαραομαρτούντα, η παραλία του Φαληρικού Δέλτα, και όλες οι «ολυμπιακές εγκαταστάσεις» που είναι σήμερα εκμεταλλεύσιμες -οι λοιπές αργότερα σύμφωνα με την κίνηση της αγοράς, όπως ο Σχοινιάς, ο Φαληρικός Όρμος και το «Διεθνές Κέντρο» του Ολυμπιακού χωριού κ.α. που προς το παρόν μένουν ως επενδυτικές εφεδρείες, οι προσπάθειες του μεγάλου κεφαλαίου δημιουργούν και προϋποθέσεις για το μέλλον, όπως τα παραπάνω που τα εποφθαλμιούν επενδυτές για διάφορους σκοπούς.

Παράλληλα νομιμοποίησαν και παλαιότερες παράνομες επεμβάσεις όπως το Νέο Μουσείο της Ακρόπολης, το Μέγαρο Μουσικής, με Νόμο ο οποίος καθιστούσε την Βουλή κοινό πολεοδομικό Γραφείο, η αντισυνταγματικότητα αυτού του Νόμου (που τουλάχιστον αντίκειται στην διάκριση των εξουσιών) είναι προς το παρόν σε εκκρεμοδικία στο Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, το Συμβούλιο της Επικρατείας.

Στο διάστημα αυτό φαίνεται ότι το ΥΠΕΧΩΔΕ έχασε τον έλεγχο, αμφιταλαντευόμενο σε μικρορρυθμίσεις ή σε «ασκήσεις επί χάρτου» ιδανικών λύσεων που ποτέ δεν εφαρμόστηκαν, και η μόνη του ουσιαστική δραστηριότητα ήταν η έγκριση επεκτάσεων του Σχεδίου Πόλης, τις περισσότερες φορές στις καμένες εκτάσεις της Πεντέλης που ξεφύτρωναν βίλλες την επομένη κάθε πυρκαγιάς. Στον «σχεδιασμό» υπεισέρχεται ευκαιριακά και η Αττικό Μετρό ΑΕ η οποία για να λάβει από την ΕΕ δάνειο για επεκτάσεις του Μετρό, εκπόνησε μόνη της «ρυθμιστικό σχέδιο» επάνω στο οποίο στήριξε την Μελέτη Ανάπτυξης Μετρό (την γνωστή ΜΑΜ).

Πρέπει να σημειωθεί ότι την τελευταία δεκαετία εμφανίστηκε και ένας ακόμη Νόμος που ουσιαστικά ασκεί παρέμβαση στον χώρο, ο Νόμος για τις Συμπράξεις Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ), στην συνέχεια των «συμβάσεων παραχώρησης» της δεκαετίας του '90 με βάση τις οποίες κατασκευάστηκαν η Αττική Οδός και ο Προαστιακός, η Περιφερειακή Υμηττού, κ.α.

[Συνεχίζεται]